

γαζιλαεύω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαζίλιν*.

Ράπτω διὰ ραπτομηχανῆς (πιθανῶς ἢ λέξεις θὰ ἐσή-
μαινε κατ' ἀρχὰς ράπτω, κάμνω *γαζί* με τρίχας αἰγός).

γαζίλιν τό, ἀμάρτ. *γαζίλ'* Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ. κ. ἄ.)
Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἡ τρίχα τῆς αἰγός Χαλδ. κ. ἄ. 2) Πληθ. *γα-
ζιλᾶ*, περικνημίδες ἀπὸ τρίχα αἰγός Ἱμερ.

γάζινος ἐπίθ. Ὑδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γάζα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ινος*.
Ὁ καμωμένος ἀπὸ *γάζαν*: Τσεμπέρι *γάζινο*.

γαζόκλαδο τό, ἀμάρτ. *γαζ-ζόκλαδο* Ἰκαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γαζία* καὶ *κλαδί*.

Κλάδος *γαζίας*.

γάζω Πελοπν. (Βούρβουρ. Σουδεν.) Προπ. (Ἀρτάκ.
Πάνορμ.) *γάζου* Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ.

Λέξεις πεποιημένη.

1) Φωνάζω γοερῶς, κραυγάζω Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Φρ. *Γάζω γὰ καὶ* (τὸ ἐπι-
θυμῶ καθ' ὑπερβολὴν, οἷον *γάζω γὰ σταφύλι*, *γάζει γιὰ
νά ῥτη μαζί μας* κττ.) Ἀρτάκ. Πάνορμ. || Αἰνιγμ.

Σκούζουν γάζουν τὰ καημένα | τὰ κεφαλοπατημένα
(οἱ βάτραχοι) Βούρβουρ. Συνών. *βάζω* (I) 1, *σκούζω*.

2) Ἀποκάμνω ἔνεκα τοῦ πολλοῦ κλαυθμυρισμοῦ Θράκ.
(Μάδυτ.) Μακεδ.: *Ἐγαζί τοῦ πιδι* Μακεδ. 3) Ἐξασθενῶ,
ἐξαντλοῦμαι Πελοπν. (Σουδεν.): *Ἐγαξα ἀπ' τὴ δίψα - τὴν
πείνα* κττ. Συνών. *γανιάζω*, *κορυζιάζω*.

γάζωμα τό, κοιν. *γάζωμαν* Πόντ. (Τραπ.) *γάζ-
ζωμα* Κῶς *γάζουμα* βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γαζώνω*.

Τὸ νὰ *γαζώνη* τις, νὰ *ράπτῃ* διὰ τῆς ραπτομηχανῆς.
Συνών. *γαζιλάεμαν*.

γαζώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) *γαζ-ζών-νω* *γα-
ζώνου* βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαζί*.

1) Ράπτω διὰ ραπτομηχανῆς κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

β) Κάμνω *γαζί*, ψιλὴν διὰ χειρὸς ραφὴν Ζάκ. κ. ἄ.

2) Μεταφ. εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν φονεύω διὰ
πυκνῶν σφαιρῶν πολυβόλου σύνηθ.

γαζωτικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. * *γαζωτής* καὶ τῆς καταλ. - *ικός*.

1) Ὁ διὰ γάζωμα ὠρισμένος, ἐπὶ νήματος τῆς ὑπο-
δηματοποιίας Ἀθῆν.: *Κουβάρι γαζωτικό*. 2) Οὐδ. πληθ.
γαζωτικά οὐσ., δαπάνη, πληρωμὴ γινομένη διὰ γάζωμα
σύνηθ.

γαζωτός ἐπίθ. σύνηθ. *βατζωτός* Κάρπ. (Ἑλυμπ.) Τήλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γαζώνω*.

1) Ὁ ραμμένος διὰ ραπτομηχανῆς σύνηθ. 2) Ὁ ὡν
ὁμοιος πρὸς τὴν ραφὴν *γαζί* Σκυρ.: *Βελονὰ γαζωτή*. 3)
Κεντημένος, κεντητὸς Κάρπ. Κρήτ. Τήλ.: *Πέτσα γαζωτή*
(πέτσα=πετσέττα, μάκτρον) Κρήτ. || Ἄσμ.

*Τὸ ποδοσφαιγάκι σου κ' ἢ βράκα ἢ γαζωτή σου,
ἐκείνὰ μ' ἐκάμανε σκλάβο καὶ δουλευτή σου*

Κρήτ.

Μὲν κόρ' ἀθ-θούς ἐμάτζωνε κ' ἀθ-θούς ἐκορφολόγα

νὰ κάμῃ φούνταν βατζωτή νὰ ὠκῃ τοῦ καλοῦ της
Κάρπ.

γαϊδαράτσος ὁ, Ζάκ. Κεφαλλ. *γαδαράτσος* Κύπρ.
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *γάιδαρος*.

1) Μέγας ὄνος Κεφαλλ. Κύπρ. 2) Μεταφ. ἀναιδὴς
ἄνθρωπος Ζάκ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *γαϊδουράνθρωπος*.

γάιδαρος ὁ, κοιν. *γάιδαρους* βόρ. ιδιῶμ. *γάιδᾶ-
ρος* Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) *γάιδερος* Πόντ.
(Κοτύωρ.) *γάιδαρος* Καλαβρ. (Μπόβ.) *γάδαρος* σύνηθ.
γάδαρους βόρ. ιδιῶμ. *γάδαρο* Ἀπουλ. (Καλημ.) *γά-
δαρο* Καλαβρ. (Μπόβ.) *γάδερο* Καλαβρ. (Μπόβ.) *γά-
δους* Σαμοθρ. *γάαρος* Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κύπρ. Κῶς
κ. ἄ. *γάρος* Κάσ. Ρόδ. κ. ἄ. *γάραος* Χίος *άδαρος*
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Κεραμ. Σκαδ. Φιλότ.) *γάιδου-
ρος* Πόντ. (Ἱοφ. Σαράχ.) *γάδ'ρος* Θράκ. *γάιδουρος*
Καππ. Θηλ. *γαδάρα* κοιν. καὶ Τσακων. *γαδιάρα* Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κουρ.) Κύθ. *γαδάρα* σύνηθ. *γαδάρα* Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) *γαάρα* Κύπρ. *γάρα* Κάσ. Ρόδ. κ. ἄ.
γαϊδαρίνα Πόντ. (Ἱνέπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) *γαϊδούρα* κοιν.
γαδούρα Λέσβ. (Μόλυβ. κ. ἄ.) *γαδούρα* σύνηθ. *γαούρα*
Κύπρ. *γαδούα* Σαμοθρ. *γαουροῦ* Κύπρ. *αδάρα* Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) *αδούρα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. *γάιδαρος*, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. *γαϊδάρι*.
Πβ. *Amhterst pap. 2, 153, 4* «τὰ δὲ γαιδάρια παρασκευά-
σον δοθῆναι». Ἡ λ. κατὰ Κορ. ἐκ τοῦ οὐσ. *γάδος* καὶ
τῆς καταλ. - *αρος* (πβ. Β' Ἀπάνθ. ἐπιστ. Ρώτα 230, κατὰ
δὲ ΓΧατζιδ. ξένη καὶ δὴ Ἀραβικὴ. Πβ. Γλωσσολ. Μελέτ.
214 - 235. Ὁ τύπ. *γάιδουρος* κατὰ τὸ *γαϊδούρι*.

Α) Κυριολ. 1) Ὄνος κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.)
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.
Χαλδ.) Τσακων.: Φρ. *Σὰ γάιδαρος* (ἐπὶ τοῦ κατ' ἀνάγκην
πράττοντός τι, οἷον: τὰ πῆς τὰ πράματα ἐκεῖ ποῦ τοῦ πα-
σὰ γάιδαρος, τὰ φορτώθηκε σὰ γάιδαρος κττ.). *Ἐφαγ' ἔνα
γάιδαρο* (πάρα πολὺ) κοιν. *Γάιδαρος* ξεσαμάρωτος (ἐπὶ τοῦ
ἀγροίκου). *Πετάει ὁ γάιδαρος*; *πετάει* (ἐπὶ ἀνθρώπου οὐ-
δέποτε ἐκφράζοντος ἰδίαν γνώμην, ἀλλ' ἀποδεχομένου ἀσυ-
ζητητὴ τὴν γνώμην ἄλλου ἔστω καὶ παράλογον) σύνηθ.
Ὅταν θ' ἀνεβῇ ὁ γάιδαρος 'ς τὰ κεραμίδα (ἐπὶ τῶν ἀδυ-
νάτων πραγμάτων) Πελοπν. (Δημητσάν.) *Σὰ θὰ βγάλῃ
ὁ γάιδαρος τσέρατα* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μεγίστ. *Ἀμον
ντὸ τρώει ὁ γάιδᾶρον τ' ἀχάντᾶ* (ὅπως τρώγει ὁ γάιδαρος
τ' ἀγκάθια, ἐπὶ τοῦ ἀηδῶς τρώγοντος) Χαλδ. || Παροιμ.
Ἐδεσε ἢ ἔχει δεμένο τὸ γάιδαρό του (ἔχει ἐξασφαλίσει τὰ
συμφέροντά του ἀπὸ πάσης ἀπόψεως). *Φταίει ὁ γάιδαρος
καὶ δέρνουν τὸ σαμάρι* (ἐπὶ τῶν τιμωρούντων ἀθῶν ἀντὶ
τοῦ ἐνόχου). *Εἶπε ὁ γάιδαρος τὸν πετεινὸν κεφάλᾳ* (ἐπὶ τοῦ
ἀποδίδοντος εἰς ἄλλον ἐλάττωμα ἐμπαικτικῶς, τὸ ὅποιον
αὐτὸς ἔχει εἰς μέγαν βαθμόν). *Σ' τὴ φωνὴ κ' ὁ γάιδαρος*
(σκωπτικῶς ἐπὶ τοῦ προσερχομένου ἀπροσδοκῆτως καθ'
ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ). *Κάποιου
τοῦ χάριζαν γάιδαρο κ' ἐκεῖνος τοῦ κοίταξε τὰ δόντια* (ἐπὶ
τοῦ εὐρίσκοντος ἐλάττωμα εἰς δῶρον, τὸ ὅποιον τοῦ προσ-
έφεραν). *Τὸ χαμηλὸ γάιδαρο ὅλοι τὸν καβαλλικεύουν* (ἐπὶ
ἀνθρώπου ἀνισχύρου ὑποκύπτοντος εἰς πάντας). *Δὲν ξέ-
ρει νὰ μοιράσῃ δυὸ γαιδάρων ἄχυρα* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχον-
τος ἀμβλὺν τὸν νοῦν). *Δυὸ γαιδάραι μάλωναν σὲ ξένον ἄχε-
ρῶνα* (ἐπὶ τῶν ἐριζόντων διὰ πράγματα ἀλλότρια) κοιν.
Καὶ τὰ βαρεὰ 'ς τὸ γάιδαρο καὶ τ' ἀλαφρεὰ 'ς τὸ γάιδαρο
(ἐπὶ μέλους οἰκογενείας διαρκῶς ἐπιφορτιζομένου με δια-
φόρους ἐργασίας) Πελοπν. (Λάστ.)

Εἶναι μάννες καὶ μαννάδες, | εἶναι μάννες καὶ γαιδάρες
(ἐπὶ μητέρων στοργικῶν καὶ ἐπὶ μητέρων ἀστοργῶν) Αἰ-
γιν. *Ἄσ' σὸν ἀρνικὸν τὸ γάιδαρον γάλαν ἐβγάλλ' καὶ παῖρ'*

(ἀπὸ τὸν ἀρσενικὸ γάϊδαρο βγάξει καὶ παίρνει γάλα, ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ δυναμένου νὰ ὠφελῇ καὶ ὀπόθεν δὲν θὰ ἥλπιζε τις) Χαλδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γάϊδαρος Ἀνδρ. Ζάκ. Κύθηρ. Γάδαρος Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθηρ. Σῦρ. Γάδαρος Λήμν. Γάδαρ Φολέγ. Συνών. γαϊδούρι 1, γομάρι, ὄνικος. β) Συνεκδ. φορτίον ὄνου Σῦρ.: Ἀγόρασα ἓνα γάϊδαρο ντομάτες. Συνών. γομάρι. γ) Ὑπὸ τὸν τύπ. γαϊδάρου πορδές, εἶδη μυκήτων φυομένων εἰς τὴν κόπρον ὄνου. 2) Φορεῖον διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρονται ὑλικά οἰκοδομῶν καὶ τὰ παρόμοια Κάρπ. Τήν. κ. ἄ.

3) Θηλ., ὑποστήριγμα σιδηροῦν ἢ ξύλινον διαφόρων σχημάτων ἀναλόγως τῆς χρήσεώς του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιτίθεται τι, ὅλον ὑποστήριγμα κλίνης, τὰ κοινῶς λεγόμενα στρίποδα, σιδηρῶν ράβδων, σωλῆνων τοῦ ἱκρίωματος τῶν οἰκοδόμων, τῶν καιομένων ἐν τῇ ἐστίᾳ ξύλων κττ. σύνθη. 4) Θηλ., ὁ δόναξ ὁ ὑπανέχων τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὄργάνου Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. καβαλλάρης.

5) Θηλ., στῦλος πηγνυόμενος εἰς τὸ ἔδαφος ὀπισθεν φράγματος ὕδατος πρὸς στήριξίν του Ἡπ. (Ζαγόρ.) 6) Θηλ., δίκρανον τὸ ὁποῖον κρατεῖ τις πρὸ αὐτοῦ εἰς ἴσον πρὸς τὸν ὦμον ὕψος καὶ ἐπιτίθεται ξύλα πρὸς μεταφοράν, τὰ ὁποῖα στηρίζονται εἰς αὐτὸ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον εἰς τὸν ὦμον Μακεδ. (Χαλκιδ.) 7) Θηλ., ξύλον χονδρὸν τιθέμενον μεταξὺ τῶν δύο ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ ζυγοῦ ἐξηρητημένων ἐλλειψοειδῶν λωρίων διὰ νὰ στηριχθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ξύλον τὸ ἐγκάρσιον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοβοέως τοῦ ἀρότρου Μακεδ. (Χαλκιδ.) 8) Θηλ., μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπου προσαρμόζεται τὸ ὕνιον Θράκ. (Μάδυτ.) 9) Εἶδος σκάφης πληρουμένης μὲ λίθους καὶ φερούσης εἰς τὸ πρόσθιον μέρος μικρὸν πάσσαλον, εἰς τὸν ὁποῖον δένεται τὸ δισαίδι κατὰ τὸ τύλιγμά του εἰς τὸ ἀντίον διὰ νὰ τηρῇται τεταμένον Εὐβ. 10) Ξύλον διερχόμενον διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ ἀντίου τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ πρὸς στερέωσίν του Πελοπ. (Λακων.) 11) Ὁ μεσαῖος δάκτυλος Κύπρ. 12) Θηλ., εἶδος ἱστίου τετραγώνου Κεφαλλ. 13) Τὸ πυῶδες ἀπόστημα τοῦ βλεφάρου Πελοπ. (Μάν.) Συνών. κριθαράκι. 14) Μία τῶν πλευρῶν τοῦ ἀστραγάλου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ παιδιᾷ Κεφαλλ. Κύπρ. Συνών. γαϊδουράκι 2. 15) Εἶδος μικροῦ δαμασκῆνου χρώματος κυανομέλανος μὲ σάρκα κιτρίνην Σαμοθρ. 16) Ἀρσεν. καὶ θηλ., εἶδη παιδιῶν Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Λέσβ. Πελοπ. (Γορτυν. Δημητσαν.) 17) Πληθ., τὰ κατὰ τὸν θερισμὸν τυχαίως ἀφινόμενα ἀθέριστα στάχυα Κρήτ. 18) Θηλ., ἐπιτυχία εἰς τὴν σκόπευσιν θηράματος γινομένη ὑπὸ δευτέρου κυνηγοῦ μετ' ἀποτυχίαν τοῦ πρώτου πυροβολήσαντος Κύθηρ.: Τοῦ ἡκάμα δύο γαϊδάρες.

Β) Μεταφ. 1) Ἀνθρωπος ὀκνός, ράθυμος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) 2) Ἀνθρωπος εὐτελής, οὐτιδανὸς κοιν. 3) Ἀνθρωπος ἀγενής, ἀγροῖκος, ἀδιάντροπος, βάνανσος κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαϊδουράνθρωπος.

γαϊδαρούλλα ἢ, ἀμάρι. γααρούλλα Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάϊδαρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούλλα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Θήλεια ὄνος. Συνών. γαϊδουρέλλα.

γαϊδουραγγοῦρξά ἢ, Λεξ. Δημητρ. γαϊδαρᾶγγοῦρξά Λεξ. ΠΓενναδ. 299 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαϊδούρι καὶ ἄγγοῦρξά. Τὸ γαϊδαρᾶγγοῦρξά κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάϊδαρος.

Τὸ φυτὸν ἀγριαγγοῦρξά, ὁ ἰδ. Συνών. πικραγγοῦρξά.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

γαϊδουράγγοῦρο τό, Λεξ. Δημητρ. γαϊδαράγγοῦρο Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαϊδούρι καὶ ἄγγοῦρι. Τὸ γαϊδαρᾶγγοῦρο διὰ τὸ γάϊδαρος.

Ὁ καρπὸς τῆς γαϊδουραγγοῦρξας.

γαϊδουραγκάθα ἢ, πολλαχ. γαϊδουραγάθα Κρήτ. κ. ἄ. γαδαραγκάθα ἐνιαχ. γααρακάθ-θα Κάρπ. γαδαγκάθ-θα Ρόδ. γαδαγκάτ-τα Ρόδ. γαδαράγκαθα Σκῦρ. γαδουράγκαθας ὁ, Κύθηρ. γαδουράγαθος Θήρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαδουράγκαθο. Ὁ τύπ. γαδαγκάθ-θα κατ' ἀπλολογίαν. Τὸ γαδαράγκαθα ἐτονίσθη κατὰ τὸ πρωτότυπον.

Μέγα γαδουράγκαθο, ὁ ἰδ.

γαϊδουράγκαθο τό, σύνθη. γαϊδ'ράγκαθου βόρ. ἰδιώμ. γαδουράγαθο πολλαχ. γαδουράγαθου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. γαδουράγκαθ-θον Κῶς γαδουράγκαθ-θον Λυκ. (Λιβύσσ.) γαδουράγκαθο Θήρ. Λέρ. Μῆλ. Σέριφ. Σίφν. κ. ἄ. γαδ'ράγαθον Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄδουράγαθο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαράγκαθο πολλαχ. γαδαράγκαθου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. γαδαράγκαθο Λεξ. Βερ. 149 γαδαράγκαθον Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. γαουράγκαθ-θον Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαϊδούρι καὶ ἀγκάθι. Τὸ γαϊδαράγκαθο κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάϊδαρος.

Εἶδη ἀκανθοφύλλων φυτῶν τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀγκαθῶν, προσφιλεῖς τροφή τῶν ὄνων, συνών. γομαράγκαθο 1) Τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), ὡς εἶδη νάρδου (nardus), εἶδη ὀνοπόρδου (onopordum) καὶ ἰδίως ὀνόπορδον τὸ Ἰλλυρικὸν (onopordum Illyricum), νοτόβασις ἢ Συριακὴ (notobasis Syriaca), συνών. ἀνάλατος Β 1, γομαράγκαθο, κουφάγκαθο, κίρσιον τὸ Κρητικὸν (cirsium Creticum), καρνιλία ἢ κορυβανθῆς (carlina corymbasa) καὶ ἰδίως σκόλυμος ὁ Ἰσπανικὸς (scolymus Hispanicus), συνών. ἀγκάβανος. 2) Τῆς τάξεως τῶν σκιαδοφόρων (umbelliferae) ἡρύγγιον τὸ ἀρουραῖον (eryngium campestre). Συνών. ἀγκαθῆ 4, τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι, ἄσπαρτος 3, μοσκάγκαθο, φιδάγκαθο. [**]

γαϊδουράδα ἢ, Κρήτ.—Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊδούρι καὶ τῆς καταλ. - ἄδα (II).

1) Ἀγένεια, ἀρέπεια, χυδαιότης Λεξ. Περίδ. Συνών. γαϊδουριά, γαϊδουροσύνη, γαϊδουρότη. 2) Εἶδος σταφυλῆς Κρήτ.

γαϊδούρακας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊδουράκι καὶ τῆς καταλ. - ας.

Γαϊδουράνθρωπος, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκ. Φορτουν. (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) 92.

γαϊδουράκι τό, κοιν. γαϊδ'ράκ' βόρ. ἰδιώμ. γαϊδουράτσι Μύκ. Πελοπ. (Μαντίν.) γαδουράκι Κρήτ. Ρόδ. Σίφν. κ. ἄ. γαδ'ράκ' Θράκ. (Τσακίλ.) γαδουράτσι Πάρ. κ. ἄ. γαδουράδιν Κύπρ. γαουράδιν Κύπρ. ἄδουράκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαϊδαράκ' Εὐβ. (Ἀκρ.) γαδαράκι Νάξ. Χίος κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαϊδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀκι. Τὸ γαδαράκι διὰ τὸ γάδαρος. Τοῦτο καὶ παρὰ Σομ.

1) Μικρὸς ὄνος εἴτε κατὰ τὸ ἀνάστημα εἴτε κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὀνάριον κοιν.: Παροιμ. Μεγάλωσε τὸ γαϊδουράκι καὶ κόντυνε τὸ σαμαράκι (χαϊδευτικὰ διὰ παιδάκι, τὸ ὁποῖον μεγάλωσε καὶ δὲν τοῦ πάγει πλέον τὸ ἔνδυμα) κοιν.

ΤΟΜ. Δ' — 24

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ